

Arrest

nr. 93 273 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 januari 2008 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op het volgen van studies in België. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken weigert op 6 februari 2008 het gevraagde visum toe te staan.

1.2. Verzoeker dient op 15 september 2008 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op het volgen van studies in België. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid weigert op 22 oktober 2008 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoeker, die op onbepaalde datum het Rijk binnenkomt, legt op 22 februari 2012 samen met zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af te Oostende. Op dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.02.2012 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten

Aangezien uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 16.08.2012 eenzijdig is stopgezet in Oostende, voldoet betrokkene niet langer aan de bovenvernoemde voorwaarde.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) wordt door verweerder geweigerd op grond van de gegevens uit het Rijksregister waaruit blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning van 22.02.2012 op 16.08.2012 eenzijdig zou zijn stopgezet te Oostende.

Verzoeker heeft reeds meer dan twee jaar een relatie met mevrouw [K. F.]. Mevrouw [F.] is een vrij temperamentvolle dame. Verzoeker verwijst hierbij naar de feiten schets vanwege mevrouw [F.] zelf (stuk 5). Bij een meningsverschil tussen beiden in de loop van augustus, heeft mevrouw [F.] in een opwelling impulsief gehandeld en de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd op 16.08.2012 (zie stuk 5). Mevrouw [F.] verklaart hieromtrent zelf:

"wat ik echter onmiddellijk had beklagd, want wij houden blijkbaar nog meer van elkaar dan we zelf wisten of durfden te denken!

Onze relatie is echter nooit gestopt, want al snel wou ik mijn fout herstellen en zijn we samen teruggekeerd om de nodige papieren terug in orde te brengen. Zoals u kunt zien.

We hebben uit onze fouten geleerd, en willen deze éénmalige fout daarom ook onmiddellijk rechtzetten. Laat het ons aub lukken. We willen niets liever dan samen zijn en blijven voor eeuwig.

Samen met mijn zoontje vormen we een mooi gezinnetje."

Inmiddels zijn verzoeker en mevrouw [F.] enkele dagen na 16.08.2012 alweer naar de gemeente geweest om een hernieuwde verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen (aangezien de impulsieve eenzijdige beëindiging op 16.08.2012 navolgend niet opnieuw ingetrokken kan worden).

Verzoeker en diens partner [K. F.] zijn dan ook onverkort te aanzien als wettelijk samenwonende partners in de zin van art. 40bis vreemdelingenwet. Ook de samenwoning de facto tussen partijen is nimmer verbroken geworden, net zoals de relatie niet verbroken was. Enkel en alleenlijk is de administratieve 'verklaring tot wettelijke samenwoning' een uiterst beperkte periode onderbroken geweest.

Verzoeker en diens partner [K. F.] toonden/tonen bovendien evenzoveel aan de vereiste voorwaarde van duurzame stabiele partnerrelatie te voldoen, terwijl zoon [G.] door verzoeker en diens partner [K. F.] samen wordt opgevoed. [G.] maakt weliswaar een gemeenschappelijk 'stiefkind' uit, doch ook een gemeenschappelijk stiefkind dient te vallen onder de voorwaarde van 'gemeenschappelijk kind' in de zin van artikel 40bis vreemdelingenwet. Immers kan bezwaarlijk worden verwacht dat verzoeker zijn stiefkind [G.] zou adopteren - en aldus de juridische band met diens natuurlijke vader zou moeten worden verbroken - vooraleer [G.] als een 'gemeenschappelijk kind' in de zin van artikel 40bis Vreemdelingenwet zou kunnen worden aanzien.

Tenslotte beroepen verzoeker en diens partner mevrouw [F.] zich - inzonder in hun verweer tegen het evenzoveel uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten - zich op de bescherming van het privé en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

In het licht van stuk 4 en 5 kan in casu bezwaarlijk worden betwist dat verzoeker, diens partner [K. F.] en stiefkind [H. G.] een gezins- of familieleven onderhouden, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"[...]"

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ; de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden weigeringsbeslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) – [...].

De bestreden weigeringsbeslissing, mét bevel om het grondgebied te verlaten, komt in casu dan ook meest disproportioneel voor, zodat de verbreking hiervan zich opdringt."

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de aanvraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigerde op grond van de vaststelling dat de verklaring van wettelijke samenwoning op 16 augustus 2012 eenzijdig werd stopgezet en verzoeker bijgevolg niet meer voldeed aan de voorwaarden om als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. Hij baseerde zich hiervoor op de gegevens van het Rijksregister.

Verzoeker betwist niet dat de verklaring van wettelijke samenwoning op 16 augustus 2012 eenzijdig werd stopgezet door zijn vriendin. Verzoeker betoogt dat deze stopzetting impulsief gebeurde en dat hij zich samen met zijn Belgische vriendin enkele dagen later opnieuw heeft aangemeld bij de gemeente om een hernieuwde verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Hij legt evenwel geen bewijs voor van deze nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning die zou zijn opgesteld. Het bijgevoegde uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister heeft zo slechts betrekking op de gezinstoestand zoals deze bestond op 28 maart 2012. Er blijkt dan ook niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw sprake was van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap met de Belgische onderdaan K. F. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de verklaring van wettelijke samenwoning enkel gedurende een uiterst beperkte periode onderbroken is geweest en hij en zijn Belgische vriendin op het ogenblik van de bestreden beslissing (opnieuw) dienden te worden beschouwd als wettelijk samenwonende partners in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat hij reeds twee jaar een relatie heeft met de Belgische onderdaan K. F., dat deze laatste in een impulsieve opwelling heeft gehandeld wanneer zij de wettelijke samenwoning eenzijdig stopzette, dat de samenwoning op geen enkel ogenblik onderbroken is geweest en dat hij aantoonde te voldoen aan de vereiste van een duurzame stabiele partnerrelatie – waarbij hij erop wijst dat hij mede instaat voor de opvoeding van de zoon van zijn vriendin –, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Gezien het feit dat mevrouw K. F. de wettelijke samenwoning eenzijdig heeft stopgezet, kon verweerder niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet meer voldoet aan één van de voorwaarden om als partner van mevrouw K. F. een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook evenmin.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zoals hierboven reeds aangegeven dient de Raad bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen, met name op 21 augustus 2012. Op dat ogenblik bleek dat de Belgische vriendin van verzoeker de verklaring van wettelijke samenwoning op 16 augustus 2012 eenzijdig had stopgezet. Er was op dat ogenblik geen aanwijzing voorhanden dat er alsnog een relatie was tussen verzoeker en de betreffende Belgische onderdaan. Op grond van de gegevens van het dossier blijkt dan ook niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog sprake was van een feitelijk gezinsleven. Het door mevrouw K. F. opgestelde schrijven van 5 september 2012 dat het slechts een meningsverschil betrof, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

Zelfs indien op basis van de verklaring van mevrouw K. F. alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een feitelijk gezin vormde met mevrouw K. F. dient te worden gesteld dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven. Een toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dringt zich bijgevolg niet op. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien dit wel het geval zou zijn, de Raad niet anders kan dan vaststellen dat de inmenging is voorzien in de wet en dat deze één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Er blijkt verder niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker en diens beweerd gezin en de belangen van de Belgische samenleving in zijn geheel. Zo blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker en zijn beweerd gezin hinderpalen bestaan om een normaal en effectief gezinsleven elders uit te bouwen of verder te zetten. Artikel 8 van het EVRM houdt ook geenszins een verplichting in voor een Staat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker een Belgische vriendin heeft en mee zou instaan voor de opvoeding van diens kind, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing inhoudt dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet het bewijs geleverd heeft van een geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie en dat deze beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Mits verzoeker opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met zijn vriendin én hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan hij alsnog een verblijfsrecht doen gelden. Het kan evenwel niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar een relatie die reeds de vorm van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap heeft aangenomen beter wordt beschermd dan een louter feitelijk gezin. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat een incorrecte belangenafweging werd doorgevoerd.

Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker kan hij ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat uitdrukkelijk gemotiveerd diende te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 van het EVRM al dan niet noodzakelijk was in een democratische samenleving. De Raad wijst er voorts ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het enige middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS